

“মৰমৰ সন্তানসকল- বাবাক নিজৰ অৱস্থাৰ বাতৰি খোলা অন্তৰৰে দিয়া, খোলা আৰু সঁচা মনত বাবাৰ স্মৰণ স্থিৰ হৈ (যাদ টিকি) থাকিব”*

প্ৰশ্ন:-এই সময়ত সৰু-ডাঙৰ সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয়, তথাপিও তোমালোকে কোনটো কথা মুখেৰে ক'ব নোৱাৰা ?*

*উত্তৰ:- বাবা, এতিয়া সোনকাল কৰক, এতিয়া আমি ঘৰলৈ যাওঁ, ইয়াত বহুত দুখ হৈছে। বাবাই কয় – তোমালোক সন্তানসকলে এনেকুৱা কথা কেতিয়াও ক'ব নোৱাৰা কিয়নো তোমালোকে এতিয়া ঈশ্বৰৰ সন্মুখত বহি আছা। এতিয়া তোমালোকে শীতল কোলা পাইছা। এই সময়ত তোমালোক উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছা। সত্যযুগত ডিগ্ৰী কম হৈ যাব। দৈৱী সন্তান হ'বা, ঈশ্বৰীয় সন্তান নহয় সেইবাবে তোমালোকে সোনকালে কৰক বুলি ক'ব নোৱাৰা।

গীত :- তোমাক মাতিবলৈ মন যায় (তুমহে বুলানে কো জী চাহতা হে)...*

ওম্ শান্তি। মিঠা মিঠা মাতৰে আমন্ত্ৰণ কৰা সন্তান সকলে এতিয়া বুজি পালে। ভক্তই ভগৱানক মাতে। তোমালোক হোৱা সন্তান। সন্তানে স্মৰণো কৰে। লিখেও যে বাবা, আমি সন্মুখত শূনিব বিচাৰো। নিমন্ত্ৰণ দি থাকে – বাবা, আপোনাৰ সন্মুখত শূনিম। এতিয়া মাত্ৰ ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে প্ৰত্যক্ষ শূনাটো সহজ নহয়। সন্তানসকলে জানে – বাবাই কল্পৰ আগৰ দৰে আহিছে। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ নাম কিমান ধুনীয়া দিয়া হৈছে। ব্ৰহ্মকুমাৰ-কুমাৰীতো বহুত আছে। তেওঁলোকে জ্ঞান পাইছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা যি জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁক সুখৰ সাগৰ বুলিও কোৱা হয়। গীত গোৱা হয় – দুখ হৰ্তা সুখ কৰ্তা। তেওঁতো শিৱবাবাই হয়। নাম কিমান ভিন্ন ভিন্ন দিয়া হৈছে। গায়নো বহুত আছে। গায়ন আছে – হে হে অৰ্থাৎ দুখক হৰি নিয়া। ভগৱানৰ বাবেই গোৱা হয়। কিন্তু ভগৱানৰ ঠিকনা নোহোৱা বাবে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ বাবে কয়। দেৱ দেৱ মহাদেৱ। শিৱক পাহৰি শংকৰৰ বাবে কৈ দিয়ে – হৰ হৰ মহাদেৱ ....। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুক মহাদেৱ বুলি নকয়। তেওঁলোক দুজনেতো স্থূল অভিনয় কৰিবলৈ আহে। শংকৰ সূক্ষ্মবতনতে থাকে। দুখ দূৰ কৰোতা পতিত পাৱনতো এজন নিৰাকাৰ ভগৱান। শংকৰক পতিত পাৱন বুলি কোৱা নহয়। সকলো মহিমা এজনেৰে। বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী নাৰায়ণ বা ৰাধা কৃষ্ণ, যাৰ বেলেগ বেলেগ জন্ম হৈছিল। বিষ্ণু অৱতৰণৰ গীতো গায়। চতুৰ্ভুজ দেখুৱাই। কিন্তু এই কথাটো কোনেও নাজানে যে প্ৰথমে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী ৰাধা কৃষ্ণ আছিল। এইয়া তোমালোকে জানা। এইটোও জানা যে- মায়াক ডাঙৰ ধুমুহা সূক্ষ্ম ৰূপত আহে। মায়াই পাহৰাই দিয়ে। বহুত ধুমুহা আনে। যিকোনো কথা খোলা মনেৰে সন্তানসকলে সুধি থাকিলে প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পোৱা যাব। ভিন্ন ভিন্ন ধৰণৰ ধুমুহা আহে। সপোন, বেয়া বেয়া বিকল্প বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ আহে। আন্ধী (আন্ধাৰ), ধুমুহাকে কোৱা হয়। এতিয়া এই ব্ৰহ্মা বাবা নামী গ্ৰামী হয়। বাকীবোৰতো বাবাই প্ৰবেশ কৰিছে সেইবাবে বহুত নামীগ্ৰামী হৈ গৈছে। যেনেকুৱা যেনেকুৱা মানুহৰ দেশ তেনেকুৱা বৈশ্ব থাকে। এতিয়াতো চোৱা কোনোবা খোৰা লেঙেৰা, কোনোবা কুজা, কোনোবাই চকুৰে দেখা নাপায়। তাততো স্বাভাৱিক (নেচাৰেল) সৌন্দৰ্য্যতা আছে কাৰণ পাঁচ তত্ত্বও সত্যপ্ৰধান হয়। সেইবাবে এই জ্ঞান সন্মুখত শূনিবলৈ সন্তান সকলে মাতে। গীততোও অলপ ঠিকেই আছে। যেনেকৈ দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লুপ্ত হৈছে তথাপিও মন্দিৰবোৰতো আছে স্মাৰক আছে নহয় জানো। সকলো ধৰ্মৰে স্মাৰক থাকে। এইটো তোমালোক সন্তান সকলেহে বুজি পোৱা যে উচ্চতকৈ উচ্চ বুলি এজন নিৰাকাৰ ভগৱানক কোৱা হয়। তেওঁৰে গায়ন আছে আৰু গায়ন আছেও সংগমযুগত, যেতিয়া আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মিলন হয়। আত্মাতো বহুত আছে। বৃদ্ধি হৈয়েই থাকিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সন্মুখত শূনি আছা, আনৰো মন যায় সন্মুখত শূনিবলৈ। ইয়ালৈ আহিব নোৱাৰে। বান্ধোনত আছে। আন কোনো সৎ-সংগলৈ যাবলৈ মানা নকৰে। বোন্ধাইত গীতা শূন্য, যিকোনো ধৰ্মৰ মানুহ যাব পাৰে। কোনো মাননি নলয়। ভিন্ন ভিন্ন গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈ থাকে যায় যে ক'ৰ পৰা সহজ ৰাস্তা পোৱা যাব। মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা কোনেও নাজানে সেই কাৰণে বহুত বিচাৰি থাকে। ইয়াততো কোনো গুৰু গোসাঁই নাই। ব্ৰহ্মকুমাৰ-কুমাৰী আছে মাত্ৰ। মহাত্মা কোনো নাই। যেনেকৈ তোমালোক আছা তেনেকৈ এওঁ (ককা) আছে। একো অন্তৰ নাই। বৈশ্ব আদিত কোনো পাৰ্থক্য নাই। এই চ'লো (গৰম কাপোৰ) কেতিয়াবা খুলি দিয়ে। কিন্তু ড্ৰামা অনুসৰি এইটো অফিচিয়েল (official dress) পোছাক। পোছাক যোৰ চাব নালাগে। বুদ্ধি শিৱবাবাৰ ফালে গুচি যায়। আন সকলো মনুষ্যই শৰীৰক চায়। তোমালোকে নিজৰ শৰীৰকো পাহৰি যোৱা আৰু এই ককাৰ শৰীৰকো পাহৰি যোৱা। দেহী অভিমানী হ'ব লাগিব। এওঁৰ শৰীৰক স্মৰণ কৰিব নালাগে। শিৱবাবাই ইয়াৰ দ্বাৰা আমাক ৰাজযোগ শিকায় আছে। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ, ত্ৰিকালদৰ্শী হয়। আদি মধ্য অন্তৰ ৰহস্য এই সময়ত বহি শূন্য। বুঢ়ীসকলৰ বাবেও বহুত সহজ। সেই স্থূলততো বুঢ়ীসকলে একো বুজিব নোৱাৰে। এইয়া সকলোৰে

বাবে সহজ। পিতাই কেৱল কয় – মোক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ মানুহ মৰাৰ সময়ত মন্ত্ৰ দিয়ে – ৰাম ৰাম বুলি কোৱা, এইটো কোৱা। বহুতে বানপ্ৰস্থৰ পিছতহে গুৰুৰ মন্ত্ৰ লয়। কিন্তু এতিয়া বাবাই কৈছে – গোটেই পুৰণি সংসাৰৰ বিনাশ হ'ব। বুঢ়া, ডেকা, সৰু – সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। এনেকৈতো কোনো ক'ব নোৱাৰে। ক'ব – সকলোৰে মৃত্যু আনিবলৈ সাজু হৈছে নেকি? হয় মৃত্যুতো সকলোৰে হ'বই। কোনো কোনোৱে কয় – ইয়াত অৰ্জুন কেতিয়ালৈকে থাকিব, আমি সোনকালে যাওঁ ? ইয়াত বহুত দুখ। আগলৈও এনেকৈ ক'ব। বাবাই কৈছে- এনেকৈ কিয় কোৱা ? এইখিনি সময়ত তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্মুখত আছা। পুনৰ ডিগ্ৰী কমি যাব। গৈ দৈৱী সন্তান হ'বগৈ। এতিয়া ইয়াত শীতল কোলা ভাল। তাত (স্বৰ্গ)তো শীতলহে হ'ব। কিন্তু ইয়াততো গৰমক শীতল কৰা হয় তেন্তে ইয়াত তেওঁ ভাল থাকে। এনেকৈ নহয় যে সোনকাল কৰা। এতিয়া আমি উচ্চতকৈও উচ্চ। সকলো মহিমা এই সময়ৰ। দিলৱাড়া মন্দিৰো এই সময়ৰ। গোটেই সৃষ্টিৰ আত্মাসকলৰ হৃদয় লওতা হৈছে পিতা। দিলৱাড়া মন্দিৰ সকলোৰে বাবে। আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা মাতে- বাবা, আহা, আহি আমাক নতুন বনোৱা, আমি পুৰণি হৈ গ'লো। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পুৰণি। আত্মা বুদ্ধিহীন অন্ধ হৈছে। মানুহক জানো অন্ধ বুলি কোৱা হয়, চকুতো আছে নহয় জানো। কিন্তু বুদ্ধি অন্ধ। আত্মাত যি বুদ্ধি আছে স্মৰণ কৰাৰ সেইয়া একেবাৰে পাহৰি গ'ল। তেন্তে গোপীসকলে কোনে কোনে ক'ব ক'ব পৰা মাতে। বান্ধোনত থকা গোপীসকলে সৰু সৰু গাঁৱৰ পৰা মাতি থাকে। পিতাই বুজাইছে- সন্তানসকল, সত্যযুগত গৃহস্থ আশ্ৰম আছিল, পৱিত্ৰ আছিল। এতিয়া বিহৰ কাৰণে কিমান হায়ৰাণ কৰে। এইটো বুজি নাপায় যে ইয়াত নিৰ্বিকাৰী বনোৱা হয়। নিৰ্বিকাৰী হ'লে পুনৰ কি হ'বগৈ সেইটো নাজানে। সন্ন্যাসীসকলেও পৱিত্ৰ হ'বৰ কাৰণে পলায়। কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে আমি পৱিত্ৰ হৈ পৱিত্ৰ সংসাৰলৈ যাম। এই কথাবোৰক তেওঁলোকে মানিয়ে নলয়। এই সময়ত ইমান দুখ যে ভাবে মুক্তি অথবা মোক্ষ ভাল। পিতাই বুজাইছে- নাটকত মোক্ষ কোনেও নাপায়। এতিয়া তোমালোকে জানা। পিতাই কৈছে- কেৱল এইটো স্মৰণ কৰা যে ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল, এতিয়া বাবা আহিছে লৈ যাবৰ বাবে। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে ধুমুহা বহুত লাগিব। বিবেকেও কয়- নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰাটো বহুত কঠিন। যদিও বাবাই কয়- তোমালোক কৰ্মযোগী। কিন্তু দেখা গৈছে কৰ্ম কৰাৰ সময়ত স্মৰণ কৰা কথাটো পাহৰি যায়। এনেকুৱা অৱস্থা পাবলৈ সময় লাগে। ইয়াত বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয়। মহাবিদ্যালয়ত পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলৰ ৰাতিয়ে দিনে পঢ়াৰ অভ্যাস থাকে। চেষ্টা কৰে চৰকাৰৰ পৰা বৃত্তি ল'বৰ বাবে। বহুত মাথা মাৰে। পুনৰ বহুত আনন্দিত হয়। ইয়াতো পিতাই কৈছে- তোমালোকে ভালকৈ পঢ়ি বৃত্তি লোৱা। প্ৰথম প্ৰথম আসনৰ যোগ্য হোৱা। প্ৰতিযোগীতা কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা- এতিয়া পিতা সন্মুখত বহি আছে। পোনপতীয়াকৈ এই ৰথত বহি সন্তানসকল বুলি কথা কয়। ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰটো (ঠিক কৰি লোৱা আছে)। পিতাই কৈছে- মই আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। তোমালোকে মাতিছিল- বাবা, আহা। এতিয়া মই আহিলো তোমালোক আত্মাসকলো নিৰাকাৰ। মইও নিৰাকাৰ। তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত বেলেগ বেলেগ নাম, ৰূপ, দেশ, সময় ধাৰণ কৰি স্মৰণ কৰি আহিছা। এতিয়া সন্মুখত থাকি তোমালোকৰ লগত কথা পাতি আছো। তোমালোকৰতো নিজৰ শৰীৰৰ আধাৰ আছে। মই এইটো লোন ল'বলগীয়া হয়। পিতাই সন্তানসকলক কৈছে- এতিয়া এই পুৰণি চোলা এৰিব লাগে। নাটক পূৰ্ণ হ'ল, এতিয়া একেৰাহে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ চেষ্টা কৰা। যদি বেলেগ কিবা মনত পৰি থাকে তেন্তে শান্তি খাবলগীয়া হ'ব। যিমান পাৰা বেলেগ কথা মনৰ পৰা উলিয়াই দিয়া। যাত্ৰাত গ'লে বুদ্ধিত সেইটো স্মৃতি থাকে। ঠিক আছে, আমি শ্ৰীনাথ দ্বাৰলৈ গৈছো। তোমালোকৰ হৈছে সঁচা আত্মিক যাত্ৰা। আত্মাই পৰমাত্মাৰ লগত যোগ লগায়। পুনৰ শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে কৰ্ম কৰিবৰ বাবে ইয়ালৈ অহা যোৱা কৰে। য'তেই নাথাকা স্মৃতিত থাকিব লাগে। তোমালোকে জানা ভগৱান সৰ্বব্যাপী নহয়, তেখেততো পিতা হয় আৰু পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা যায়। পিতাইতো সম্পত্তি দিবলগীয়া হয়। তেওঁ এইটো আশা নাৰাখে যে মই সম্পত্তি পাব লাগে। আশা থাকে সন্তান সকলক সম্পত্তি দিব লাগে। এই পিতাৰো অন্তৰত থাকে- আমাক সম্পত্তি দিব লাগে। পিতা আৰু সন্তানসকলৰ সমন্ধ আছে। সন্তানসকলে সম্পত্তি লব লাগে, পিতাই দিব লাগে। পিতাই পুনৰ কি ল'ব। তেওঁতো দিবলগীয়া হয়। সঁচা আত্মাৰ ওপৰত চাহাব ৰাজী হ'লে কিমান সঁচা হ'ব লাগে। কিন্তু সকলো সন্তান নহয় জানো তেন্তে সম্পত্তি দিবলগীয়া পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কেচাঁ সন্তানসকল স্মৃতিত নাথাকে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে যদিও কৰ্ম কৰা পুনৰ আজৰি সময়ত পিতাক স্মৰণ কৰিবা। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ ৰেজিস্টাৰ তোমালোকৰ সঠিক হৈ যাব তেতিয়া আনন্দত থাকিবা। মানুহৰ যিটো অভ্যাস থাকে সেইটো বাঢ়ি গৈ থাকে। বুদ্ধিত থাকিব লাগে আমাৰ ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল।

এতিয়া আমি যাওঁ নিজৰ ঘৰলৈ সেইকাৰণে পিতাই কয়- মোক স্মৰণ কৰা। নিজৰ ঘৰ সেয়ে পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। গীতাতো মনমনাভৱ বুলি দুবাৰ লিখিত আছে। কিছু কিছু কথা আতাত নিমখৰ দৰে (অৰ্থাৎ কিঞ্চিৎতহে সত্য)।

অন্যান্য ধৰ্ম্মাৱলম্বীৰ কোনো চিত্ৰ আদি নাথাকে। তোমাৰ চিত্ৰ আছে। ব্ৰহ্মাৰো আজমীৰত চিত্ৰ আছে। ব্ৰাহ্মণ বহু প্ৰকাৰৰ আছে। ভিন্ন ভিন্ন নাম ৰাখিছে। ভাষাও চোৱা কিমান আছে ! সন্তান সকলে জানে - আমাৰ ৰাজধানীত এটাই ভাষা হ'ব। তাৰ ভাষাই বেলেগ। সংস্কৃত আদি নহ'ব। সন্তান সকলে তাৰ ভাষা আদি শুনাইছিল। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলৰ আনন্দ থাকিব লাগে। আমি ৰাজধানী স্থাপন কৰি আছো। তাত নিজৰ ভাষা হ'ব। ইয়াৰ ভাষা তাত হ'ব নোৱাৰিব। ড্ৰামা অনুসৰি তাতেই নিজৰ মহল আদি বনাব। কল্পৰ আগতে কৰাৰ দৰে। ইয়াত এই ব্ৰিটিছ চৰকাৰে নতুন দিল্লী বনালে। তোমালোকে জানা আমি দিল্লী নাম নাৰাখো। এই পুৰনি দুনিয়াতো খটম (শেখ) হ'ব। আমাক নতুনতকৈও নতুন দুনিয়া লাগে। তাততো হীৰা মুকুতাৰ মহল হ'ব। এতিয়াতো তেনে মহল নাই। বুদ্ধিয়ে কৈছে আমি বহুত সুন্দৰ মহল বনাম। এইয়া ছি: ছি: দুনিয়া। এনেদৰে নিজৰ মাজত কথা পাতিব লাগে। বাইদেই, ককাইদেউ আমিতো যাম (পৰমধামলৈ) আকৌ আহি ৰাজধানী সম্ভালিম। এনেকুৱা পোছাক পিন্ধিম। আগতে অলংকাৰ আদি আচল পিন্ধিছিল। লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ মন্দিৰত কিমান অলংকাৰ আদি হ'ব। শিৱৰ মন্দিৰ কি হ'ব। শিৱৰ লিংগও হীৰাৰ বনায়। এইটোও বুজিব লগীয়া কথা। আমাৰ শিৱ বাবাৰ মন্দিৰ মুছলমান সকলে আহি লুটিলে। যি (মন্দিৰ) ভক্তি মার্গৰ আৰম্ভণিতে বনাইছিলে। তোমালোকে জানা যে দ্বাপৰ যুগৰ পৰা শিৱবাবাৰ মন্দিৰ বনোৱা হৈছে। নিজেই পূজাৰ পৰা পূজাৰী হৈছে। প্ৰথম প্ৰথম সোমনাথৰ মন্দিৰ হৈছে। জ্ঞানক সোমৰস বুলি কয়। জ্ঞানদাতা বাবা যাৰ পৰা তোমালোক ধনৱান হোৱা। সেই ধনেৰে তোমালোকে বাবাৰ মন্দিৰ বনোৱা। পূজাওতো হ'ব নহয়। ঘৰে ঘৰে মন্দিৰ বনায়। তোমালোকে জানা যেতিয়া ভক্তিমাৰ্গ আৰম্ভ হ'ব তেতিয়া আমি পূজাৰী হৈ মূৰ্তি আদি বনাম। তোমালোক সন্তান সকলে জানা - আমি এতিয়া প্ৰেমিকা হৈছো প্ৰেমিক পৰমাত্মাৰ, তেওঁৰ পৰা আশীৰ্বাদ লবৰ বাবে। তেওঁলোকে বিকাৰৰ বাবে প্ৰেমিকা হয়। এইয়া আকৌ আত্মা পৰমাত্মা প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হয়। দেখিছা- সকলো ভক্তই তেওঁক স্মৰণ কৰে। এই প্ৰেমিকৰ মহিমা অপাৰ। প্ৰেমিকা যি পতিত হৈ গৈছে তেওঁকে পাৱন বনায়। ভাল বাৰু

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সন্মান সহকাৰে পাছ হ'বলৈ বা জলপানি (স্কলৰশ্বিপ) ল'বৰ বাবে ভালকৈ পঢ়িব লাগে, ভাগ্যৱান হ'বলৈ দৌৰ লগাব লাগে। কৰ্ম কৰোতে স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে।

(2) আমি আত্মিক যাত্ৰাত আছো, সেয়ে বাকী সকলো কথা বুদ্ধিৰে ত্যাগ কৰি নিৰন্তৰ বাবাৰ স্মৰণত থাকিব লাগে। স্মৰণৰ হিচাপ ঠিক ৰাখিব লাগে।

বৰদান- আত্মিক শক্তিৰ দ্বাৰা দূৰৈত থকা আত্মা সকলকো সমীপতাৰ অনুভৱ কৰাওতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা।*

যেনেকৈ বিজ্ঞানৰ সাধনৰ দ্বাৰা দূৰৈৰ প্ৰত্যেকটো বস্তু ওচৰত অনুভৱ হয় তেনেদৰে দিব্য বুদ্ধিৰ দ্বাৰা দূৰৈৰ বস্তু ওচৰত অনুভৱ কৰিব পৰা যায়। যেনেদৰে লগতে থকা আত্মা সকলক স্পষ্ট দেখা যায়, মতা যায়, সহযোগ দিয়া যায় আৰু লোৱা যায়, এনেদৰে আত্মিক শক্তিৰ দ্বাৰা দূৰৈত থকা আত্মা সকলকো সমীপতাৰ অনুভৱ কৰাব পাৰি। কেৱল তাৰ বাবে মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান, সম্পন্ন আৰু সম্পূৰ্ণ স্থিতিত স্থিত থকা আৰু সংকল্প শক্তিক স্বচ্ছ বনোৱা।

শ্লোগান- নিজৰ প্ৰত্যেকটো সংকল্প, বচন আৰু কৰ্মৰ দ্বাৰা আনক প্ৰেৰণা দিওতা জনেই প্ৰেৰণামূৰ্ত্ত হয়।*